

PANDA

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Perspectief van een praktijkwerker met Matthew Lambe

AUDIO TRANSCRIPT VAN HET INTERVIEW MET MATTHEW LAMBE 14.07.2022.

Door Dr Paul McCafferty & Dr Esther Mercardo Garcia

[Luister naar de Podcast: Practitioner's point of view with Matthew Lambe](#)

Paul: Dank u wel dat u vanochtend bij ons bent. De podcast van vanochtend gaat helemaal over participatie. We gaan het hebben over participatie, een spannend onderwerp om over te praten als onderdeel van ons Erasmus+ Panda-project. Iets waar we gepassioneerd over zijn, en we zijn zeer enthousiast om in contact te komen met mensen die veel expertise en praktijkervaring hebben, zoals uzelf. Dus, hartelijk dank dat u vandaag bent gekomen om met ons te praten over uw werk. Maar mag ik gewoon beginnen door u te vragen uzelf voor te stellen en ons wat meer te vertellen over uzelf en uw werk? Dat zou geweldig zijn.

Matthew: Ja, geen probleem. Dus, ja, ik ben Matthew Lambe. Ik werk bij de South Eastern Trust en ik maak deel uit van een van hun CAF-teams. Dus dat is een Child and Family-team binnen de South Eastern Trust. En er was een verandering wat betreft de teamstructuur, het was vroeger zo dat het Family Intervention, Looked After Children (LAC) was, die gescheiden waren op teamniveau. Ik denk dat dat nu onder één paraplu is samengebracht, dat het in het kind- en gezinsteam is opgenomen. Dus, wat betreft de zaken waaraan ik werk, dat zijn kindbeschermingszaken zijn en zaken met betrekking tot kinderen die onder toezicht staan, en ook gezinsondersteuning. Dus, al die drie lopen parallel aan elkaar. We hebben gemengde dossiers, wat op zichzelf al een complexiteit met zich meebrengt, in termen van het verdelen van het werk en de verschillende domeinen en vaardigheden die daarvoor nodig zijn. Ik ben de afgelopen 3 tot 4 jaar binnen dat werkgebied actief geweest en ik moet zeggen dat ik er echt van geniet. Het is behoorlijk intens en momenteel is er een tekort aan personeel, en waarvan ik zeker weet dat het invloed heeft op hoe we kinderen kunnen laten participeren. En ik denk dat dit een belangrijke bijdragende factor is. Maar, weet je, dat is mijn situatie en mijn werkterrein op dit moment. Maar ja, gewoon, onderbemand natuurlijk.

Paul: Dus je bent op zoek naar personeel, Matthew, is dit een oproep voor nieuw personeel?

Matthew: Dit is een advertentie, absoluut. Als we iemand kunnen vinden die naar ons toe komt...

vooral voor de CAF-teams.

Paul: Dus, je klinkt druk. Ik bedoel, veel van je werk, zou ik me voorstellen, draait om evaluaties. En een deel van die evaluaties zou ik me kunnen voorstellen, is om de stem van het kind te krijgen, om te begrijpen hoe hun leven is, de stem vanuit het perspectief van het kind. Kun je ons een beetje vertellen over hoe je dat aanpakt, hoe je de stem van het kind in je evaluaties krijgt?

Matthew: Ja, geen probleem. Dus, wat betreft de kinderen onder toezicht en zoals je weet, moeten we elke 28 dagen een verplicht bezoek afleggen, bijvoorbeeld. En gedurende die tijd, tijdens dat verplicht bezoek, hebben we tijd alleen met het kind waarin we proberen hun wensen en gevoelens te achterhalen over hoe dingen in het algemeen gaan met betrekking tot hun gezondheid, hun emotioneel welzijn, en hoe het contact verloopt tussen hen en hun ruime familieleden, mama's en papa's. En dan ook gewoon proberen te begrijpen hoe het gaat met hen tijdens hun plaatsing. Dat wordt meestal gedaan in een één-op-één-gesprek. Er is op dit moment een grote focus binnen de Trust op de implementatie en het systeem van Signs of Safety. En dat is een term die ik zou gebruiken en iets waarvan ik kan zeggen dat kinderen er redelijk goed op reageren, in mijn caseload in ieder geval, En vanuit de wereld van kinderen onder toezicht zijn de drie huizen een mooie manier om dat door te werken en het is iets dat het kind begrijpt in termen van wat goed werkt en welke zorgen ze misschien hebben. En dan reflecteren over wat we vervolgens kunnen doen met die informatie. Dat is een format dat mooi aansluit bij de manier waarop onze LAC-beoordelingen (looked after child) worden uitgevoerd. Dus onze LAC-beoordelingen doen we dan daarmee, en we denken na over wat goed werkt voor het kind en we denken na over zorgen en we denken na over een plan voor de komende zes maanden. Dat zou een van de tools zijn die ik gebruik met hen. Er is iets dat binnen ons team is gepiloteerd, en het heet MOMO, het heet Me to My Own. Ik gebruik het niet heel vaak. Ik gebruik het in zaken met betrekking tot kinderen, maar zowel in kinderscherming als in 1-op-1-werk met het kind. Opnieuw kun je rechtstreeks naar die domeinen gaan om hun wensen en gevoelens rond een bepaald onderwerp of een bepaalde beslissing die genomen gaat worden, te proberen te begrijpen. En dat kan de eenvoudigste beslissing zijn, bijvoorbeeld een toename van contacten, en ik denk dat het in die zin heel eenvoudig kan zijn en het kan worden aangepast. Maar dat is een systeem dat gebruikmaakt van emoji's die ze kunnen gebruiken om uit te drukken hoe ze zich voelen, en ze kunnen een waarderingssysteem van nul tot tien gebruiken en bij bepaalde vragen kunnen worden aangepast, kunnen ze typen. Er zijn al reacties die ze gewoon kunnen aanklikken en zeggen, ja, zo voel ik me daar ongeveer bij. Dat is redelijk nauwkeurig. En daarna genereert het een overzicht van de beslissing die genomen moet worden of hoe ze participeren of niet. Dat wordt meestal rechtstreeks naar mijn e-mail gestuurd. Dus, we bewaren een kopie daarvan. We kunnen dat in onze LAC-beoordelingen brengen. We kunnen dat in supervisie op maandelijkse basis brengen en die dagelijkse beslissingen voor een kind zichtbaar maken, wat echt belangrijk is. Maar ik denk dat we redelijk veel supervisie gebruiken om die beslissingen te nemen, niet zes maanden wachten voordat we voor het kind gaan zorgen en beslissingen gaan nemen. Ik denk dat als er een verandering is waar we van op de hoogte zijn, we dat binnen het supervisieformat doen. Dus, ik denk dat de drie huizen en MAMO een andere manier is die ik zou gebruiken. En dan denk ik dat er een eenvoudig gesprek is dat je met het kind kunt voeren. En ik denk dat dat redelijk goed werkt. En het hoeft niet per se iets tekenen op een telefoon of op een iPad of zoiets te zijn. Maar zelfs bij kinderen die ik meeneem, gaan we samen wandelen of iets heel informeel en beginnen we te praten over een bepaald gebied. En nogmaals, als het gaat om contact, bijvoorbeeld, gewoon kijken hoe dat voor hen verloopt en dan proberen daar conclusies uit te trekken en zien wat ze graag willen met hun contact. Het gaat over meer informele methoden om dat te doen. En soms kan het gewoon zijn om dat allemaal opzij te zetten en samen te gaan wandelen of wat informele tijd met ze door te brengen buiten hun voorziening, en dan begin je echt te begrijpen wat hun wensen en gevoelens zijn. Ja, dus ik denk dat dat heel goed werkt.

Paul: Dus, Matthew, als ik je goed begrijp, dan kunnen het uitgewerkte tools zijn of het kunnen informele tools zijn, je weet wel, wandelen, praten, koffie drinken, een wandeling in het park maken, zoiets. Dat hoeft niet per se een geformaliseerde tool te zijn.

Matthew: Ja, ik denk absoluut dat het een lastige dynamiek is als ik erover nadenk in termen van het formaliseren van onze tools en nadenken over formeel en informeel, want ik denk dat dat een interessante onderscheiding is om te maken omdat de formele term meestal naar voren komt bij de casusconferentie of je beoordeling van een kind onder toezicht. En ik denk dat je dan probeert dat namens het kind te presenteren als ze die conferentie niet kunnen bijwonen. En weet je, op die manier is het fijn om de voorzitter een overzicht op papier te geven van wat het kind op dat moment denkt. En dat werkt goed voor die setting. Ik denk dat dat een manier is om vooruit te gaan in termen van het proberen te presenteren. Werkt dat echter wel goed voor het kind? Ik weet het niet. Maar, weet je, die meer informele methoden kunnen worden vastgelegd. Ik denk dat het aan de sociaal werker is om dat vast te leggen, ervoor te zorgen dat dat wordt opgeschreven en dat er actie op wordt ondernomen. En het kind weet dat in termen van hun wensen en gevoelens rond een bepaald thema, dat ze feedback krijgen en zien dat er daadwerkelijk iets verandert, of als dat niet het geval is, waarom mensen zo hebben gehandeld. Maar ik denk dat we onze formele methoden bewaren voor onze vergaderingen. Maar voor ons dagelijkse werk proberen we de wensen en gevoelens van het kind te begrijpen en dan werken de informele methoden redelijk goed.

Paul: Dat is behoorlijk fascinerend, omdat sommige van de formele zaken misschien wel voldoen aan de behoeften van de organisatie, maar de vraag is, voldoen ze echt aan de behoeften van het kind wanneer er een gevoel is dat alle informele zaken echt goed werken, maar ze passen misschien niet per se voor de organisatorische eisen. Esther, wat vind jij daarvan?

Esther: Ja, ik denk dat het interessant is om te weten welke soorten informele tools, die je, eerder hebt uitgelegd. Vanuit een persoonlijk oogpunt heeft de professional meer moeite om een relatie te creëren en misschien is het een soort informele ontmoeting om een relatie te bevorderen tussen de professionals en de kinderen. En de kans te vergroten om hun wensen, verlangens en zorgen die ze hebben over de toekomst van wat er met hen en hun gezin gebeurt, te horen. Ik me afvraag wat er kan gebeuren als ondersteuning vanuit uw organisatie voor die soort informele tools? Wat denk je hiervan?

Matthew: Ik denk dat ik een voorbeeld kan geven van mijn gedachten over Signs of Safety. Die zijn zeker gemengd en het is heel bijzonder dat er geen uitgebreid onderzoek naar is gedaan. Er is ook wat ik oppik van sommige studenten en enkele nieuwe medewerkers. Ik denk dat ze geloven dat ze dingen moeten gebruiken en dus is er een behoefte, er is een dashboard voor nodig. Dus ze werken met het Signs of Safety-model van genogrammen, words and pictures en Drie Huizen. En ik denk dat uit gesprekken met sommigen van hen blijkt dat ze dachten dat ze enkel de Drie Huizen konden gebruiken om de wensen en zorgen van een kind vast te stellen. Wat een zorgelijke gedachte. Ik dacht, dat interesseert me en het voldoet aan een behoefte van de dienst om Signs of Safety te gebruiken. Dat is geweldig. Maar aan de andere kant, het voldoet misschien niet aan de behoefte van het kind. Het is misschien meer voor de sociaal werker. We moeten kritisch nadenken over wat goed voor hen werkt of werkt voor het vaststellen van de wensen van dat kind. En het kan zijn dat de Drie Huizen een aanpak is die werkt. Maar ik denk dat het buiten de gebaande paden denken is en niet in één kader worden gepusht. We denken zeker aan manieren waarop we de participatie kunnen bevorderen en de instellingen veranderen. Maar er zijn er nog veel meer die we kunnen gebruiken. Het is zorgwekkend dat sommige studenten of sommige nieuwe stafleden denken dat dat de enige methode is die ze kunnen gebruiken en wat naar voren moet worden geschoven. Je moet je kritisch reflecteren over wat werkt en welke manieren beter voor hen werken, MOMO (Mind of My Own) werkt

misschien beter voor hen, of een wandeling aan het strand en een gesprek waarin hun wensen worden besproken, werkt misschien beter voor hen. Dus ik denk dat de participatie-tool kritisch moet worden overwogen voor het kind.

Paul: Matthew, wat is jouw ervaring met het werken met kinderen jonger dan 12, hoe je kan participeren met kinderen jonger dan 12 jaar?

Matthew: Ja, dat is een heel moeilijke voor mij. En ik denk dat in de eerste paar jaar van de praktijk was het bijna via de verzorger dat we veel informatie kregen en hun stemmen via wie hen het beste kende, probeerden vast te leggen in termen van hoe ze zich voelden, hoe ze aanwezig waren. Ik denk dat het misschien meer tijd kost om vaardigheden op te bouwen in de communicatie met een kind dat veel jonger is. Je weet nooit even duidelijk hun vragen en gevoelens over een bepaald thema. En ik denk dat het een soort van communicatie is met de ouders. Ik vind dat tekenen heel goed werkt. Tekeningen maken, manieren bedenken waarop ze hun wensen en meningen kunnen uiten in plaats van het in geschreven vorm te doen of in een meer formele vorm zoals bij oudere kinderen. Dus ik denk dat mijn ervaring met het werken met die groep is dat het me aanpassen is om die participatie te vergemakkelijken en na te denken over wat manieren zijn waarop dit kan. Ik zeg niet dat een vijfjarige zijn LAC-beoordeling kan bijwonen of kan deelnemen aan die formele meeting. Sommigen kunnen dat misschien, je zou ze misschien kunnen meenemen, oké. Maar mijn ervaring is dat die leeftijdsgroep het heel goed kan doen in dat 1 op 1 moment waarin we samen tekeningen kunnen maken, aan verschillende thema's kunnen denken, maar ook wat informatie van de volwassenen kunnen verzamelen die ze het beste kennen. Ook dat alles als onderdeel van hun participatie en ik vind dat die jongere leeftijdsgroep bijzonder moeilijk is. Ik denk niet dat het zo gemakkelijk toegankelijk is, en ik denk echt dat het een andere vaardigheid vergt. En weet je, als er andere vaardigheden zijn die uit het PANDA-project komen, bijvoorbeeld, die manieren suggereren waarop we dat kunnen ontwikkelen, dan sta ik daarvoor open.

Paul: Dat is zeker een van de redenen waarom we geïnteresseerd zijn in kinderen jonger dan 12 jaar, omdat praktijkmensen lijken te vinden dat het een extra uitdaging is, Esther, wat is jouw mening hierover?

Esther: Ja, ik denk dat werken met kinderen jonger dan twaalf moeilijker en gecompliceerder is om die relatie en de communicatie te creëren. En natuurlijk moet ik zeggen dat deze soort tools misschien meer te maken hebben met kunst, of de narratieve aanpak gemakkelijker is om hun gevoelens te begrijpen. Ik denk dat het een grote uitdaging is voor de professional om dit soort materiaal te gebruiken, dat relaties verbetert en de participatie bij besluitvorming met kinderen jonger dan twaalf jaar vergroot.

Paul: Maar Matthew, vanuit jouw ervaring, waar moeten we beter in worden als we communiceren en de participatie van kinderen jonger dan twaalf willen vergroten? Je hebt al gezegd dat er misschien meer behoefte is aan vaardigheden, maar waar moeten we nog meer aan denken?

Matthew: Vaardigheid en vaardigheidsgerichte assessment is zeker een. Voor mij ligt het niet meer in de ontwikkeling rond data of op dat gebied. Ik denk dat we positieve vooruitgang boeken in onze vergaderingen en hoe we onze vergaderingen opzetten. Zo hadden we een casusconferentie of bijvoorbeeld een overleg met een verzorgende. Ik denk dat het vereenvoudigen van het format in termen van wat goed werkt en waarover maken we ons zorgen en wat moet er hierna gebeuren, iets is waar een kind misschien klaar voor kan zijn en aan kan bijdragen. Weet je, we begrijpen dat concept. Ik denk dat we nog steeds een manier moeten vinden loskomen van het formele. Als ik zeker zou weten dat die leeftijdsgroep heel goed in staat

is om die vergaderingen bij te wonen. Ik zeg niet de leeftijd van 3 tot 4 jaar, maar ik zeg dat naarmate die leeftijdsgroep ouder wordt. En assessments met het kind zelf, als ze in staat zijn, maar hen op een comfortabelere manier toelaten tot die setting. Ik denk dat het nog steeds een zeer formele setting is waarin ze kunnen bijdragen en het is hun zorgplan. Dat is hun plan voor de komende zes maanden. Nu is dat hun leven, praten over hun gezondheid en praten over hun emotionele welzijn, praten over hun contact met mama en papa en dat ik een plaatsing wil. Ze zouden een plek aan die tafel moeten hebben. Dus, ik denk dat het gaat om het toegankelijker te maken voor een kind om er bij te zijn. Ik denk dat het gebaseerd kan zijn op dat. Bij het nadenken over het verslag zou er ook een deel voor het kind moeten zijn, hen toestaan enige toegang te hebben tot dat. Er is wat gevoelige informatie die je misschien niet meteen met hen kan delen als het niet eerder op een kindvriendelijke manier is via woorden en foto's. Maar er is zeker een deel van het document waartoe ze toegang moeten hebben en begrijpen in het zorgplan. We hebben het eerder gedaan. Ik heb het gedaan met kinderen die dyslexie hebben, bijvoorbeeld. Er is een systeem genaamd Read&Write Gold, ik weet niet of je ervan op de hoogte bent, maar je kunt bijna alle tekst markeren en het omzetten in een luisterboek. We hebben dat eerder gedaan, zodat het kind kan meeluisteren met het rapport, kan meelesen met wat er over hen is geschreven in hun zorgplan.

Dus, ik denk dat het gaat om toegankelijk te zijn. Ik denk dat toegang een probleem voor mij is, toegang en de informatie die over hen is geschreven en besproken, en vooral over een goed script dat het voor hen begrijpelijker maakt.

Paul: Matthew, als ik dat zo kan samenvatten, is het echt fascinerend geweest om te horen wat je hebt gezegd. Het heeft me echt anders doen denken. Dus, als ik zou kunnen samenvatten wat je zegt, is dat er tools zijn. Die tools kunnen heel goed werken. Maar er is ook het informele, de relatie, het informeel communiceren met kinderen, dat net zo goed kan werken. En dat zijn twee dingen waar we over moeten nadenken. Wanneer gebruiken we de tools? Wanneer gebruiken we relaties en hoe gebruiken we ze en wanneer gebruiken we ze? Welke is beter? Misschien hebben beide een gelijke plaats, maar bij kinderen jonger dan twaalf lijkt er een uitdaging te zijn. Het is iets zeer belangrijk. Maar er zijn extra uitdagingen. En je hebt enkele van die uitdagingen geschetst en je hebt ons ook enkele zeer nuttige oplossingen gegeven, waarvoor ik je dankbaar ben. Esther, voordat we afsluiten, zijn er nog andere dingen die je aan Matthew zou willen vragen of iets dat je belangrijk vindt en waar je nog geen kans voor hebt gehad om te horen of te zeggen?

Esther: Nou, nee, heel erg bedankt, Matthew, voor dit gesprek. Ik denk dat het belangrijk is om je ervaringen te horen en ook nieuwe ideeën en methoden voor tools te ontsluiten die de professional kan gebruiken in het veld van sociaal werk. En voor mij is het vooral om in ons project op te nemen, dat we het niet hebben over het recht van kinderen om toegang te hebben tot dit soort rapporten die je hebt genoemd. Dat er misschien geen methode is die de professional kan gebruiken om te laten meelesen. Dat dit belangrijk is voor de participatie aan de besluitvorming. Heel erg bedankt, Matthew, voor dit gesprek en voor je tijd, voor de samenwerking met onze groep.